

Svar på spørgsmål til vores tidligere svar om corona-sygdommen

I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige

Til de, der har stillet spørgsmål til vores svar på spørgsmål om corona, følger her besvarelsen til jeres spørgsmål:

1- Forskellen på en epidemi og pesten, eller corona og pest: Der er ingen forskel med hensyn til spørgsmålet om smitte. Både pest og corona er smitsomme, som Allah, Den Stærke, Den Mægtige har skabt dem. Uagtet om sygdommen overføres ved en bakterie eller virus. Smittefaren eksisterer i dem begge, og sharialoven er derfor den samme, ud fra smittefaren, hvilket var fokuspunktet i svaret.

2- Vedr. spørgsmål til det, der fremgik i svaret om, at den aktuelle coronavirus ikke er fremstillet ved menneskelig indblanding, og påpegelsen af at denne konklusion bygger på vestlige rapporter, som man ikke kan have tillid til: Dette er ikke korrekt, da videnskabelige aspekter kan tages fra enhver kilde, hvis der opnås tryk ved, at disse konklusioner højst sandsynligt er korrekte. Derfor er der intet i vejen for at læne sig op ad vestlige rapporter om, at coronavirusen, som overfører sygdommen, ikke er fremstillet ved menneskelig indblanding, men derimod eksisterer naturligt uden menneskelig fremstilling, som det fremgår i svaret, hvori vi fremførte at holdningen at virussens naturlige forekomst er det mest sandsynlige, frem for holdningen om at virussen er fremstillet af mennesker for bestemte formål... Især fordi sygdommen er spredt i de lande, som beskyldes for at have fremstillet den, som Kina og USA. Vi sagde følgende i svaret:

“Således opstod der en krig på ord mellem USA og Kina, grundet spredningen af COVID-19... Begge lande rettede gensidige beskyldninger om at være den direkte bagmand til spredningen af denne epidemi. Selvom det ikke er utænkeligt, at begge systemer i Kina og USA kan stå bag spredningen af en sådan epidemi, konkluderer vi, at der højst sandsynligt ikke findes et håndgribeligt bevis for at USA eller Kina har spredt virussen eller fremstillet den, for derefter at sprede den til andre lande.”

Dette er uddybet i svaret og er publiceret på siden, hvor det kan [læses](#).

3- Fredagsbøn foregår i moskéen, og nogle lærde har tilladt, at den udføres i det offentlige rum, dvs. på et offentligt sted, hvor ingen bedende udelukkes fra at deltage. Hvad angår det private sted (private hjem), så er den stærkeste holdning, at fredagsbønnen ikke kan udføres i private hjem, og at den ikke er gyldig, hvis den udføres i private hjem. Hvis moskéen eller det offentlige rum ikke er let tilgængeligt til udførelse af fredagsbønnen, udføres bønnen i hjemmene som Dhuhur-bønnen med fire raka'at. Og staten vil i dette tilfælde være syndig, da

teksterne bekræfter dette. Dette forstås ud fra Allahs tale (swt) i Koranen:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“O I som har Iman; når der bliver kaldt til bønningen om fredagen, så drag ud for at ihukomme Allah, og forlad handlen. Dette er bedre for jer, hvis I har viden.”

[Al-Jumu'ah 62: 9]

Muslimen skal derfor drage ud for at udføre fredagsbønningen, og må ikke forhindres i dette, **“... så drag ud for at ihukomme Allah, og forlad handlen”**. Dvs. at drage ud til fredagsbøn er en pligt, og indikationen på dette er, at denne ayah kombinerer kravet om at drage ud til den med et krav om at efterlade det, som i udgangspunktet er tilladt, (handel). Det betyder, at fredagsbønningen ikke må udføres på et privat sted, som private hjem, som det er tilladt at udelukke folk fra. Derfor sagde vi i det pågældende svar, at lukning af moskeerne og forbud mod udførelse af bøn i dem er en ageren, der ikke er tilladt og en alvorlig synd, som tilfalder disse regenter. Derfor: hvis regenterne forbyder udførelse af fredagsbønningen i moskéerne, og der ikke er andre steder, hvor den kan udføres, udover private hjem, udføres bønningen som Dhuhur-bønningen med fire raka'at. Og staten, som lukker moskeerne, vil i dette tilfælde have begået en alvorlig synd, som vi sagde i svaret.

4- Svar på spørgsmålet: “Så pligten om udførelsen af fredagsbønningen og fællesbøn frafalder, grundet frygten for regenternes tyranni, som jeg forstår det? og Allah ved bedst”:

Dette aspekt kræver præcisering:

Vi sagde følgende i vores svar:

“Fredagsbønningen er heller ikke obligatorisk for en, der er i frygt, grundet beretningen fra Ibn Abbas (raa) om, at Profeten (saaws) sagde: “Den, som hører kaldet (til fredagsbønningen), og som ikke drager til denne bøn, hans bøn (alene) vil ikke blive accepteret, undtagen hvis han har en legal årsag.” Der blev sagt: “O Allahs Sendebud, hvad er den legale årsag?” Han svarede: “Frygt eller sygdom.” (Berettet af Al-Bayhaqi i “As-Sunan Al-Kubra”).”

Frygten er som forklaret i Ibn Qudamahs “Al-Mughni” (1/451): (881) “... Og den frygtende er undskyldt fra den (fredagsbønningen), grundet profetens udtalelse ﷺ: “undskyldningen er frygt eller sygdom”. Frygt er tre slags: frygt for en selv (på egne vegne), frygt for (tab af) ejendom og frygt for familien(s ve og vel). Det første er, at personen frygter for sit eget vedkommende at blive taget af en regent eller en fjende og lign, som skader personen selv.”

Og i bogen “Al-Muhadhab Fi Fiqh Al Imam Al Shafi'i” af Al-Shirazi står der følgende: “... Og heriblandt at man frygter skade på sig selv eller sin ejendom eller en sygdom, som besværliggør at man drager ud. Beviset herfor er beretningen fra Ibn Abbas (raa), hvori profeten ﷺ: sagde: " Den, som hører kaldet (til fredagsbønningen), og som ikke drager til denne bøn, hans bøn (alene) vil ikke blive accepteret, undtagen hvis han har en legal årsag.” Der blev sagt: “O Allahs Sendebud, hvad er den legale årsag?” Han svarede: “Frygt eller sygdom.”...”.

Dvs. at muslimen er undskyldt, hvis han personligt er forfulgt af en tyrannisk regent. Ifald han er sikker på, eller han ved med overvejende sandsynlighed, at regentens håndlangere venter på ham i moskéen for at tilfangetage ham og påføre ham skade, så er han undskyldt for ikke at udføre fredagsbønnen i den pågældende moské, og han skal søge til en anden moské for at udføre fredagsbønnen. Hvis dette er meget svært, selvom han har gjort sit bedste, så beder han Dhuhur-bønnen med fire raka'at på et privat sted... Hvis spørgeren har forstået vores svar på denne måde, så er det korrekt forstået. Og Allah er Alvidende og Alvis.

5- Hadith'en "*Ingen smitte...*" som er berettet af Al-Bukhari: Nogle fortolker denne hadith som afvisende at smitte findes... men det stærkeste er, at hadith'en er et påbud (*talab*) i informativ form (*khabar*). Dvs. hvis muslimen er ramt af en smitsom sygdom, som altså har egenskaben til at smitte, sådan som Allah (swt) har skabt den, er muslimen i dette tilfælde undskyldt for ikke at drage til fredagsbøn og fællesbøn, af frygt for at smitte andre bedende... Dette er også en (shariamæssig) undskyldning, som den førnævnte hadith siger: "*Undskyldningen er frygt eller sygdom*".

6- Hadith'en: "*Hvis tjeneren bliver syg eller er rejsende, da får han belønning for de handlinger han udførte, da han var ikke-rejsende og rask.*" (Al-Bukhari). Denne hadith omhandler den rejsende eller syge, dvs. den som er undskyldt fra at deltage i fællesbøn eller i fredagsbønnen: Han udfører bønnen ifølge det, som Sharia har forpligtet ham til, og han får, med Allahs tilladelse, samme belønning, som hvis han udførte bønnen som ikke-rejsende eller rask. Derfor gør denne hadith sig ikke gældende for den raske eller ikke-rejsende, som ikke drager til fredagsbøn, og ikke har en gyldig undskyldning.

7- Indsigelse mod vores holdning om, at minimumsantallet for fredagsbønnen er tre personer, når det er 40 personer ifølge Shafi'i: Dette er en anden diskussion, og man kan tilføje, at minimumsantallet hos Malikiyyah er 12. Så der er ingen modsigelse her, da diskussionen handler om ikke at lukke moskéerne, så muslimen kan bede fredagsbønnen og fællesbøn i dem, med det shariamæssige minimumsantal. Og der eksisterer vel at mærke en korrekt juridisk holdning om, at tre personer er nok til at udføre fredagsbøn, som vi nævnte i svaret.

8- At tage forholdsregler: Det er korrekt at man skal tage forholdsregler, men uden at gå imod den sharialoven. At tage forholdsregler i dette tilfælde er, at den syge ikke drager til fredagsbøn, men de raske gør... Vi har i svaret opklaret tilstrækkeligt, at moskéerne ikke skal lukkes, så de raske kan udføre bøn, mens man iværksætter foranstaltninger for at sikre, at de inficerede med en smitsom sygdom ikke deltager i bønnen, og svaret er klart og tydeligt. Men man kan ikke sige, at de raske kan være smittet med corona, uden at symptomerne er til stede, og derfor forbydes alle adgang til moskéerne. Dette betyder, at hele jordklodens befolkning forbydes adgang til moskéerne! Denne logik er ikke et argument og kan end ikke sandsynliggøre en svag (shariamæssig) holdning. Det er derimod den, som med sikkerhed er bekræftet at være inficeret med en smitsom sygdom, og den som med overvejende sandsynlighed er inficeret med en smitsom sygdom, som forbydes bøn i moskéerne, mens andre får lov til at bede.

9- Påpegelsen af at coronavirusen ikke har en rygsøjle: Spørgeren mener tilsyneladende, at virusen ikke har en rygsøjle, som hos mennesket, hvilket er korrekt... Men hævelsernes sammenkædning med hinanden i denne skabning har tilsyneladende været årsagen til, at det blev givet denne betegnelse oprindeligt på engelsk (backbone), da denne sammenkædning ligner ryghvirvlernes sammenkædning med hinanden i rygsøjlen hos mennesket. Vi beholdt derfor dette i oversat form, og det var ikke forventet, at det ville give anledning til spørgsmål.

10- Afvaskning af den afdøde: Sharialoven til dette er som følger:

A: Den stærkeste holdning er, at afvaskning af den afdøde er en kollektiv forpligtelse (fard kifayah). Blandt beviserne herfor er følgende:

- Allahs Sendebud ﷺ sagde, i beretningen om pilgrimmen der døde, efter at hans kamel smed ham af: *“Vask ham med vand og sidr-plante, og svøb ham i hans to klæder.”* (Berettet af Al-Bukhari fra Ibn Abbas).

- Profeten ﷺ sagde til dem, der vaskede hans datter: *“Vask hende et ulige antal gange, tre eller fem gange”*. (Berettet af Muslim fra Umm Atiyah).

- Det fremgår tydeligt af de to beretninger, at de der udførte afvaskningen, var et antal muslimer, som opfyldte tilstrækkelighed (kifayah), og at sendebuddet ﷺ nøjedes med dette. Desuden var sendebuddet ﷺ, gennem hele sit liv, konsekvent med denne lov (hukm) for enhver muslimsk afdød. Han undtog kun martyrer, der døde i kamp, fra afvaskning, som det er berettet om martyrerne fra slagene ved Badr og Uhud... Dvs. at afvaskning af den afdøde er en kollektiv forpligtelse (fard kifayah).

B: Dette er holdningen hos mange af de lærde:

- As-Sarakhsi siger i bogen Al-Mabsut: *“Vid, at afvaskning af den afdøde er en pligt (wajib) og en af muslimens rettigheder over den anden muslim. Han ﷺ sagde: "Muslimen har krav på seks rettigheder fra en anden muslim", heriblandt at han afvasker ham efter sin død. Men hvis dette bliver udført af nogle muslimer, falder pligten fra de andre, da målet på denne måde er blevet opfyldt.”*

- Imam Ash-Shafi'i siger i bogen Al-Umm: *“Det er en pligt for menneskene at afvaske den afdøde, udføre bøn for ham og begrave ham. Dette kan ikke udføres af alle, men hvis det udføres af et antal, som er tilstrækkeligt til formålet, vil det være nok for dem med Allahs tilladelse.”*

- Ibn Qudamah i Ash-Sharh Al-Kabir (kapitlet om afvaskning af den afdøde, under afsnittet om at afvaskning, beklædning og begravelse af den afdøde er en kollektiv pligt), *“... fordi Profeten ﷺ sagde om manden, der døde efter at være faldet af sit transportdyr: “Vask ham med vand og sidr-plante, svøb ham i hans to klæder.” Der er enighed herom”*.

C: Hvad angår en situation, hvor det bliver svært at afvaske den afdøde af årsager såsom mangel på vand, at den afdødes krop er brændt og vil gå i opløsning, hvis den bliver vasket, eller at personen er død af en smitsom sygdom som spedalskhed, pest, corona osv. så sygdommen kan overføres til afvaskeren, så ønsker vi ikke at adoptere en bestemt holdning i denne sag. Men muslimen bør forholde sig til den juridiske holdning, som vedkommende finder stærkest og er mest tryk ved. Jeg gengiver herunder nogle af de juridiske holdninger til denne sag hos de lærde:

- Hanafiyyah har den holdning, at hvis det bliver vanskeligt at afvaske den afdøde, grundet mangel på vand, udfører man *tayammum* på den afdøde med jord, som det fremgår i bogen "Al-Inayah" (16/261), hvor der står: "*Den, hvis afvaskning bliver svær, grundet mangel på vand, udføres der tayammum på, med jord... Men hvis afvaskningen er vanskeliggjort af en faktor som har ramt den afdødes krop, så hældes vand over den afdøde.*" Det fremgår i bogen "Maraqī Al Falah" (224): "*Den, som er vanskelig at afvaske grundet hævelse, overhældes med vand*"...

- Malikiyyah har den holdning, at den, hvis afvaskning bliver svær, grundet mangel på vand, udføres der *tayammum* på. Men hvis afvaskningen er vanskelig grundet bylder, brandsår, fnat eller kopper, hvorved afvaskning vil forårsage ødelæggelse og opløsning af den afdødes krop, bliver den afdøde overhældt med vand i et omfang, der ikke ødelægger eller opløser kroppen. Hvis overhældningen er vanskelig, udføres der *tayammum* på den afdøde, som det fremgår i bogen Ash-Sharh Al-Kabir af Sheikh Ahmad Ad-Dardir som forklaring til bogen "Mukhtasar Khalil".

- Shafi'iyyah har den holdning, at hvis afvaskning af den afdøde er vanskelig, af en årsag som mangel på vand, eller frygt for opløsning af den afdødes afbrændte krop, udføres *tayammum* på den afdøde og ikke afvaskning. Shafi'iyyah siger endda eksplicit, at hvis der frygtes skade for afvaskeren, fra afvaskning af den afdøde, så er det obligatorisk (wajib) at udføre *tayammum* på den afdøde. An-Nawawi (ra) siger i bogen "Al-Majmu": "*Hvis afvaskning af den afdøde bliver vanskelig, grundet mangel på vand, eller fordi den afdødes krop er brændt, og kroppen vil blive opløst ved afvaskning, afvaskes den afdøde ikke, men der udføres tayammum på vedkommende. Denne tayammum bliver obligatorisk, fordi afvaskningen er en renselse, som ikke tilsigter at fjerne noget urent (najasah), og derfor udføres tayammum, når vand ikke kan bruges, ligesom ved afvaskning for fjernelse af janabah-tilstanden. Hvis den afdøde er blevet bidt af et giftigt dyr, og det frygtes, at kroppen vil gå i opløsning ved afvaskning, eller det frygtes, at det kan skade afvaskeren, da udføres tayammum på den afdøde.*"

- Der findes to beretninger om Hanabilahs holdning:

Den første beretning: "*Hvis afvaskning ved at gnubbe den afdødes krop bliver vanskelig, pga. noget der forhindrer dette, overhældes den afdøde med vand, uden at der gnuddes; og hvis dette er vanskeligt, udføres tayammum.*"

Den anden beretning: *“Den, hvis afvaskning er vanskelig, udføres der ikke tayammum på den afdøde, men der udføres bøn for vedkommende, uden hverken afvaskning eller tayammum, da formålet med afvaskningen er den fysiske renselse, som ikke kan opnås med tayammum.”*

Sheikh Muhammad Bin Muhammad Al-Mukhtar Ash-Shanghiti siger i forklaringen til bogen “Umdat Al-Fiqh”: *“Den afdøde som bærer på en skadelig smitsom sygdom - dette er mht. skade på den afdøde, men den afdøde kan skade den levende som vasker: Hvis den afdøde eksempelvis bærer på en smitsom sygdom, altså ved udredning og ved at eksperterne siger, at afvaskning af den døde vil udsætte afvaskeren for skade, i dette tilfælde udføres der tayammum på den afdøde...”*

Som det fremgår her, er der altså to holdninger:

Denne ene: hvis afvaskning af den afdøde bliver vanskelig, udføres der *tayammum* på den afdøde, hvorefter der udføres bøn for den afdøde, og derefter begravnes vedkommende.

Den anden: hvis afvaskning af den afdøde bliver vanskelig, udføres der ikke *tayammum* på den afdøde, men der bliver udført bøn for denne og derefter begravnes vedkommende...

Som nævnt i begyndelsen af denne besvarelse, skal man som muslim forholde sig til den holdning, hvis korrekthed man er tryk ved.

11- Svar på spørgsmålet relateret til, at vi ikke adopterer specifikke holdninger i *Aqidah*-relaterede emner og andagter (ibadat): Dette er korrekt, men gør sig dog ikke gældende i den grundlæggende *Aqidah* eller i andagter, som vedrører Ummahs enhed, såsom påbegyndelse af fasten og Eid ved observation af nymånen i et hvilket som helst land. Ligeledes i denne sag: Moskéeerne skal vedblive med at være åbne i de påkrævede tider for bøn, som vi har forklaret i svaret.

d. 18. Sha’ban 1441 e.H. | 11. april 2020

Ata Bin Khalil Abu Al-Rashta
Hizb ut Tahrirs Amir